

EN NOM DE LA CONSCIÈNCIA

Només es pot actuar en nom de la consciència quan aquesta és recta

Una de les tendències socials més destacades en l'anomenat "primer món" consisteix a intentar privatitzar i treure de l'escena pública realitats "antipàtiques" com pot ser la religió.

Sense entrar a debatre a fons aquest tema -que tal com ha recordat el Papa Benet XVI en el recent viatge a Alemanya, la veritable raó no hauria d'excloure el fet religiós-, és interessant observar que sovint s'intenta omplir el buit deixat per uns conceptes que es pensen com "antiquats" per uns altres que, de tant nomenar-los i inflar-los, corren el risc de perdre la seva essència i estar al servei del poder ideològic de torn. Un bon exemple d'això és la consciència.

Avui dia, moltes coses s'acaben fent i justificant a partir de la consciència d'un; en termes legals s'ha encunyat l'expressió "objecció de consciència" per a caracteritzar aquest fet. Molts defensen, amb raó, que la consciència personal és en última instància, fins i tot per sobre de les lleis en vigor, el patró d'actuació més íntim i personal que quelcom té. No obstant és necessari preguntar-se de quina consciència parlem i si totes les concepcions de consciència tenen la mateixa legitimitat.

Sense entrar en disquisicions filosòfiques, podem afirmar que només es pot actuar en nom de la consciència quan aquesta és recta. Però, en què consisteix una consciència recta? És aquella que es mou per la recerca

editorial

de la veritat i la realització del bé. I hi ha alguna cosa en el més íntim del ser humà que fa que qualsevol persona se senti atreta pel bé i la veritat. És cert, també, que aquesta inclinació pel bé i la veritat no sempre està el suficientment formada i entrenada com per a actuar correctament.

La formació de la consciència passa per tenir uns bons referents, persones amb les quals convivim que busquen sincerament el bé i la veritat en les seves vides i en la societat, i per lluitar per a encarnar aquests valors en les nostres vides des d'una raó oberta a la totalitat del ser humà. Malgrat les nostres limitacions, tots hem experimentat que l'actuar en consciència ens fa més feliços, doncs vivim en pau amb nosaltres mateixos i amb la resta d'éssers humans.

Una bona consciència és molt més que una idea o que un caprici del moment. Una consciència recta implica lluita i discerniment. En aquest sentit no cal tenir por d'algú que actuï mogut per una consciència recta, doncs la seva pròpia percepció no serà el criteri últim d'actuació. Cal témer, no obstant, als que fan de la seva consciència un valor absolut vinculant per a tots.

En nom de la consciència es pot i s'ha de fer un món millor, però només en nom de la consciència recta, és a dir, aquella que es regeix pel bé i la veritat; aquella que actua fent el bé i pensa buscant la veritat. Només la consciència recta possibilita viure en pau amb un mateix i amb els altres i fa créixer el desenvolupament moral de la persona i el capital social de la societat.

El Consell

SOLIDARITAT LÍQUIDA

La solidaritat líquida és un monstre de la caritat cristiana, un engany a un mateix col·lectiu

En alguna ocasió ja m'he referit elogiosament a la metàfora que fa servir l'astut analista jueu Zygmunt Bauman per representar el destí de les nostres societats. En una de les seves últimes monografies, *Amor líquid* (2005), aborda, intel·ligentment, la fragilitat dels vincles humans en la l'anomenada modernitat líquida i el tipus de relacions que s'estableixen en aquest marc cultural.

Ellúcid analista cultural explora l'individualisme postmodern i el temor dels ciutadans occidentals a establir relacions perdurables, més enllà de les meres connexions. Segons el seu punt de vista, el ciutadà occidental desitja, en general, viure sol, en un apartament còmode, modern i sofisticat, obert al món a través d'Internet, però aïllat dels veïns més propers. Sent aversió a la soledat, però, encara més, a la vinculació. Prefereix viure separat, gestionar la seva vida social segons les seves preferències, amb dosis ben delimitades, evitant qualsevol excés. Aspira a mantenir-se permanentment deslligat, rebutja els vincles i els compromisos estables i defèn, per sobre de tot, la seva independència social, sexual i econòmica, independència que no està disposat a sacrificar per cap tipus d'amor. Desitja tenir relacions íntimes, però amb data de caducitat i, si és possible, sense seqüeles. Nét de l'alliberament sexual, el ciutadà líquid viu, còmodament, el desig eròtic, però evita, sobretot, enamorar-se, perdre el cap per altre ser humà i sobretot, té por de procrear.

El ciutadà occidental necessita estar connectat, saber que hi ha, a l'altra banda de la xarxa, individus que hi són allà i amb els qui, si convé, pot xatejar, però té por d'estimar de veritat, perquè sap, en el fons, que estimar significa, perdre aquella pretesa autosuficiència que amb tanta fogositat defèn, significa assumir responsabilitats, limitar el camp d'acció personal, estar disposat a

pensaments

cedir i, sobretot, a practicar la renúncia a ell mateix i el sacrifici personal.

Esclau del seu ego, és incapaç de donar-se definitivament a un tu. Filtra bé les seves relacions i sotmet a un còmput matemàtic els costos i els beneficis de qualsevol nou vincle. La mentalitat instrumental i economicista acapara el terreny dels vincles interpersonals. La solidaritat líquida no obeeix a la gratuïtat pura, al impuls agàpic, sinó a un interessat càlcul emocional. El resultat final es sentir-se bé amb un mateix, poder seguir consumint amb voracitat, sense haver d'evadir-se del silenci, fer fugir el dimoni de la culpabilitat.

Aquest concepte de solidaritat no té res a veure amb el sentit més genuí del terme. En sentit estricte, la solidaritat és una virtut, un valor modern per referir-se a la mateixa virtut teològica de la caritat. Designa un sòlid vincle amb l'altre, tan profund, tan intensament viscut en l'interior, que l'altre, deixa de ser l'altre- estrany, per convertir-se en el tu-proper. La solidaritat converteix l'altre en germà, en l'alter ego i el seu sofriment es viu com a propi.

La solidaritat líquida és un monstre de la caritat cristiana, una trista imatge deformada de la filantropia que van somiar els il·lustrats, un engany a un mateix col·lectiu. En qualsevol cas, és l'exemple més patent de l'oblit de l'altre, de l'obsessió pel jo i de l'atomització d'una societat que evita establir llaços amb els qui causen problemes.

Per a atendre aquests subjectes necessitem de tècnics especialitzats, de diplomats facultats per enfrontar-se a les tragèdies humanes. Deleguem en els altres el deure d'humanitat. Trista solidaritat, la solidaritat líquida.

Francesc Torralba Roselló

Resum de l'article publicat en el "Forum Libertas" el 19/4/06. Amb el permís de l'autor

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

L'acceptació de Maria (una nena de només 15 anys!) suposava l'inici de la salvació humana

He tingut la gran oportunitat de compartir del 3 al 10 de febrer amb els amics de "Comunió i Alliberament" (moviment de l'Església catòlica) una setmana de pelegrinatge a Terra Santa. Als pelegrins, a diferència dels turistes, ens mou no només un interès cultural per la vida de Jesús de Natzaret, sinó una devoció, doncs als llocs visitats no veiem només una relíquia del passat, sinó que seguint les empremtes de Jesús de Natzaret i creient que a través d'Ell la grandesa de Déu es va revelar a l'ésser humà a través del Misteri de l'Encarnació i que segueix present entre nosaltres pel Misteri de la Resurrecció, fem experiència d'un esdeveniment històric que continua viu en el nostre present. En el nostre pelegrinatge vam estar guiats per José Miguel García, gran coneixedor de les Santes Escripures i de Terra Santa, amb qui hem passejat per Natzaret, Betlem, Llac de Tiberíades, Betania i Jerusalem.

Dels llocs sants visitats podria explicar molts moments en què m'he commogut, però em fixo en el que veritablement m'ha cridat més l'atenció i ha estat el meu lloc predilecte: Natzaret. En aquesta ciutat, situada al mig dels turons de Galilea, és on es troba la Basílica de l'Anunciació i on va tenir lloc el 'si' de la Verge Maria. L'acceptació de Maria (una nena de només 15 anys!) suposava l'inici de la salvació humana. En llegir a la Basílica la frase "el Verb va ser fet carn i va habitar entre nosaltres" (Jn 1,14), frase que tantes vegades havia sentit, va adquirir una nova significació per a mi, en tant que se'm va fer més vertadera i personal: Déu també s'ha fet carn per mi perquè jo també em pugui salvar.

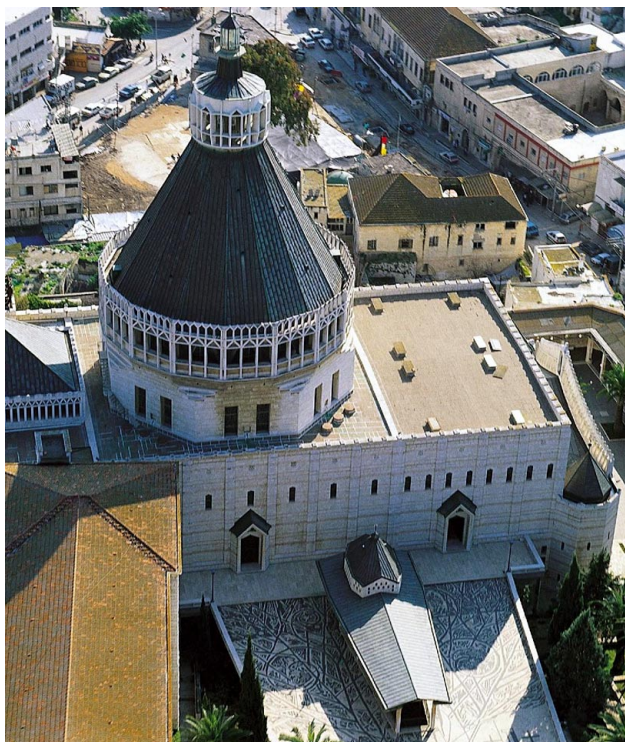
A part dels llocs sants, ha resultat especialment commovedor conèixer els nostres amics cristians allà. Ens han testimoniat que Crist se-

experiències

gueix present a l'Església, per l'atractiu que suscita en la gent que Ell ha elegit. En concret recordo una noia universitària cristiana que per l'encant que l'obra de Shakespeare li ha suscitat ha iniciat una relació entranyable amb una amiga hebrea. També recordo a una cristiana palestina que ha creat un orfenat amb noies musulmanes òrfenes i repudiades per les seves famílies i que, a través del seu lliurament, ha aconseguit que dones musulmanes i hebrees treballin juntes (quina diferència amb el que la televisió ens mostra tots els dies!).

Realment la misericòrdia que hem rebut amb la mort i resurrecció de Jesús és necessària perquè la pau regni a Terra Santa, perquè tant els musulmans com els jueus, sembla que només coneguin la llei del Talió. Només a través d'aquesta misericòrdia, tal com es reflecteix en l'afecte gratuït dels nostres amics en la fe, serà possible que la pau deixi de ser una utopia llunyana i es converteixi en una realitat quotidiana. El pelegrinatge de Terra Santa doncs continua en la vida de cada dia.

Irma Fañanás Lanau

comunicacions

- El Fr. André Stephan msc (gutbub.marc@wanadoo.fr) deixa la missió de Sud-àfrica per un any (any sabàtic) i s'instal·la durant aquest temps en la casa familiar de Woerth (França). En aquest temps assumeix la responsabilitat de la parròquia el P. Frank Gallagher msc (frankp@icon.co.za). El Fr. Frank viu al davant de la parròquia i, a més d'ajudar a la parròquia i tenir responsabilitats pastorals amb grups de joves i adults, fins ara tenia com a principal responsabilitat donar suport al centre d'acolliment „Doping Centre“, fundat per ell i situat a prop de la parròquia. El „Doping Centre“ pretén acollir durant el dia a aquells que no tenen res per menjar i oferir-los una mica de menjar i recer.

- L'agrupació teatral „Elenc Teatral J. V. Foix“, vinculat al Centre Parroquial de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià a Barcelona, en la representació de l'obra de teatre „El Mercader de Venècia“ de William Shakespeare que realitzarà els dissabtes 21 i 28/10, 18 i 25/11 a les 22:00 h i els diumenges 22 i 29/10 i 19 i 26/11 a les 18:00 h al Centre Parroquial de Sarrià (Pare Miquel de Sarrià 8, 08034 Barcelona; més informació: <http://parroquiasarria.free.fr/elenc.html>), oferirà part de la recaptació a „Clam per la Dignitat“. Se'ns ha demanat que hi hagi dues persones de „Clam per la Dignitat“ per cada actuació. Necessitem voluntaris. Interessats dirigir-se a Aleix Layola (aleix.layola@gedas.es) o bé a Secretaria (clamdignitat@clamdignitat.net).

- Interessats en el voluntariat de „Sostre“ posar-se en contacte amb Javi Laguno (jlaguno@yahoo.es) o amb Secretaria (clamdignitat@clamdignitat.org).

- La nostra amiga Paz García-Faria s'ha pres un any sabàtic i està dedicant el curs 2006-2007 a participar com a voluntària en els projectes socials que porten a terme els jesuïtes a el Pozo del Tío Raimundo als afores de Madrid: ¡molt ànim i molta sort!

- Laura García-Faria està tres setmanes de setembre de nou a Calcuta, participant en la assistència social que porten a terme las Misioneras de la Caridad, ordre religiosa fundada per la Beata Teresa de Calcuta.

- Els nostres amics i membres de „Clam per la Dignitat“ que van participar al camp de treball en Sud-àfrica de 2004, Núria Mundet i Aleix Badia, es van casar el passat 29 de juliol a Barcelona: ¡moltes felicitats!

- Al mes d'octubre es passaran els rebuts als socis corresponents a l'any 2006.

- Diumenge passat 27 d'agost va celebrar-se a Sant Just la reunió d'estiu del Consell i de membres interessats de „Clam per la Dignitat“. Entre d'altres coses es va fixar el calendari per al curs 2006-2007:

- Diumenge 15 d'octubre, 18:00 h (lloc per concretar): III Assemblea General

- Divendres 29 de desembre, 18:00 h. Reunió de Consell i sopar de Nadal per a tots els interessats.

- Dissabte 24 de febrer, 20:00 h. Reunió de Consell.

- Diumenge 22 d'abril, 11:00. Jornada de formació i menjar de socis.

- Diumenge 26 d'agost, 18:00 h. Reunió de Consell.

Les reunions del Consell estan obertes a aquelles persones que vulguin assistir.

- Diumenge que ve 24 de setembre es celebra en Neuenhaus/Aichtal (Alemanya; casa de la família Schliep) la VI Assemblea General de „Claim for Dignity e.V.“.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

C/ Major 49

E - 08960 Sant Just Desvern Barcelona

Tel: (+34) 932 172 112

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
